

Obeční noviny

Vydává nepravidelně Obecní úřad Dobříň

20.12.2006

OBSAH :

- 1... Dříve a dnes - PF 2007
- 2.... Šárka Mrázková
- 4.... Volební sliby Paroubek, Vondra
- 5.... Balónková soutěž
- 6.... Výprava na Jalovčiny
- 6.... Naším rodičům o jejich dětech
- 7.... Mladí mladým
- 7.... Dopis starostovi
- 8.... Noví vodáci v Dobříni
- 9.... Majitel BMW má potíže
10. . Zaniknou vánoční koncerty
- 11.... Informace o výstavbě 14 RD

DŘÍVE A DNES - PF 2007

...taky se rádi procházíte naší obcí, tam, kde se něco změnilo? Já moc rád. Vydržím se dlouho dívat, jak neuvěřitelně rychle se vše mění. O to větší mám radost, když to, co je jiné, se Vám i líbí. Rád se procházím novým Zátiším, nebo cestičkami kolem Labe. Zdá se mi neuvěřitelné,.... kdysi zde bylo jen bláto a nepořádek. Už jsme na to skoro zapomněli. A to je dobře. Dnes je zde úprava, kterou by nám mohl leckdo závidět. Zvykli jsem si na čistotu ulic, a jsme přímo žárliví na to, když někde někdo pohodí papírek nebo PET láhev.

Změnily se fasády domů, změnil se ulice, kterým architektka vtiskla nové tváře. Přibýly nové domy, přistěhovali se noví lidé. Nyní s nedočkavostí chodím vyhlížet,

jak rostou nové domky a zda ulici Sluneční dokončíme do Vánoc. Dosáhneme cíle, který byl vytýčen? . Zmizely skládky odpadů v lesích a na okrajích obce, zmizely letité skládky písku a stavebních materiálů před našimi domy, zmizely elektrické dráty z ulic a uvolnily tak místo pro nové věci....To vše jsme se již naučili.

Něco se změnilo....Je to velká odvaha v životě něco měnit. Zajeté koleje se velmi špatně mění. Dlouhodobé návyky obtížně opouštíme.

Chtějí po nás, abychom třídili odpady. Mnozí však stále házejí PET lahve a plasty do popelnic. Chtějí po nás čistou vodu v Labi, přesto mnozí nemají ani základní čištění odpadních vod ze svého domu a se zacpaným nosem si hlasitě na ulici stěžují:“ to dnes ale ty kanály smrdí...” Chtějí po nás uklizenou náves, ale jak je možné, že kolem odpadkových košů jsou na zemi papírky. Na co ty koše jsou...

Nestačí jen měnit technickou vybavenost obce, ale spolu s tím musíme každý v sobě udělat prověrku, zda by nestálo za to ve svém životě něco změnit. Jaký je můj vztah k mé rodině, dětem, mluvím vůbec s nimi a oni se mnou...Jsem příkladem svým dětem, nemám problémy s alkoholem, učím své děti nekouřit? Poctivě pracuji a poctivě podnikám? Mám vůbec zaplacenou popelnic, hrob, nebo psa? Mám v celém pracovním týdnu chvíli pro druhého, nezapomněl jsem navštívit nemocného v nemocnici. Rozumím dobře slovu skromnost a pokora a odpuštění

Byl jsem v tomto roce svědkem rozpadu rodin a manželství a sporů o majetek, nebo případu, kdy matka vydělala svoji dceru.

Smutně jsem stál nad zničeným novým chodníkem ke Glazuře. Mladí lidé nedokážou žít spolu a jejich vtahy se po letech rozpadají. Manželství ... až nakonec nebo vůbec. Slyšel jsem, jak mladý muž mluví se svoji dívkou hodně vulgárně. Přemýšlím, jak na ni bude mluvit po 20ti letech. Stěhuji se, tak co s pejskem? Šup s ním na ulici... ať se obec postará...Muži otcové se nestarají o rodinu a užívají si...Maminky chodí do videopůjčoven , místo na kurzy EXCEL a WORD.

Tato nová doba přináší mnoho výhod a možností, ale vidím, že je jedno velké nebezpečí,... útočí svoji svobodou zákeřně proti rodině a mravnímu základu, pokud se necháme.

Nutno ale vidět i pozitivní věci jako nezištnou a obětavou pomoc své kamarádce v nemoci. Příkladnou pomoc ve stáří a nemohoucnosti jedné staré paní na vozíku. Viděl jsem setkání otce s dcerou poprvé po 25 letech . Viděl jsem otevřenou náruč a pomoc pro svého švagra, kterému se voda valila do domu. Nezapomenu na mladou maminku, která vytahuje z kanálu naši českou vlajku, kterou tam opilí mladíci strčili ... a vrátila ji na opěru ve zdi. Také jsem slyšel mnohokrát děkuji a promiň. Jsou to slova, která nebolí a jsou zadarmo....nešetřeme s nimi.

Vidíte..... je co měnit, pojďme, posuňme laťku v naší obci opět o několik centimetrů výše . Úrok z těchto vkladů bude jistě milým dárkem na příští PF.

Krásný nový rok s novými cíly. PF 2007

Kvintus Miroslav

Po revoluci se nám mnohým docela změnil život. Netušili jsme mnohdy co opustíme a co nás naopak potká. Jednou ženou, která toto docela úspěšně zvládla je paní

Šárka Mrázková

Přemýšlím, od které doby tě Šárko v obci vůbec registruji?

..no asi od doby, kdy začal , můj muž pracovat v zastupitelstvu obce a já přišla škemrat na úřad peníze na první dětský

den. Tehdy mi pomáhala i sousekka Hanka Kubizňáková.

Vzpomínám si na to, jako by to bylo dnes. Na závěr akce, jako vyvrcholení měli přijet hasiči s pěnou, ale oni přijeli hned na začátku a před Novákovými udělali obrovský kopec pěny. Děti se nám hrozně promáčely. Dneska už jsme na to připravený, pokud je v programu pěna , bereme si sebou plavky. Vždy se moc těšíme na Jardu Gáboše-hasiče, až nás sveze velkým hasičským autem. To byl asi ten můj začátek i když v té době jsem ještě nebyla v zastupitelstvu.

Vzpomínám si, že jsi šila někde ve Štětí. Každé ráno jsi nastupovala do autobusu tím směrem.

To nebylo ve Štětí, ale v Severce v Račicích. Mojí původní profesí je pánská krejčová, kterou jsem se živila po mateřské. V Račicích se tehdy šilo dětské oblečení . Docela mě ta práce bavila a líbila se mi. Po zrušení firmy jsem pracovala ještě asi ve dvou podnicích, ve kterých se také šilo, ale dnes už jsou obě zrušeny. Ale všechno zlé je pro něco dobré.

Po revoluci můj manžel začal podnikat a já byla nucena se mu starat o účetnictví a u toho už jsem zůstala. Dnes mám několik firem, kterým vedu účetnictví. Skloubit svoji práci s prací na obecním úřadě není vždy jednoduché, zejména když mám roční uzávěrky, nebo DPH .

Vím, že sis dodělávala maturitu. Jaké to bylo studovat, žít se a ještě chodit na úřad? Jak si to zvládala?

Někdy to bylo dost těžké, ale neměla jsem na výběr. Abych mohla vykonávat svoji novou profesi, musela jsem si dodělat středoškolské vzdělání, takže jsem tři roky dálkově studovala s ukončením maturitní zkouškou.

Co rodina, podporovala tě?

Když jsem doma řekla, že budu chodit do školy, tak můj manžel reagoval asi jako většina mužů. Jeho první slova byla:

„Hlavně abys nám stihla uvařit a vyprat!“
Sám ale vidíš..., hlady neumřeli. Ale přesto, že mám doma samé chlapy, tak když mi opravdu teče do bot, jsou schopní zastat domácí práce a sem tam něco i uvařit. K žehlení je ale nepouštím!

Co už třeba opravdu nestihnu, je starat se o zahrádku. Za to jsem vděčná svojí mamce. Samozřejmě, že cokoliv organizujeme a já potřebuji s něčím pomoci, je moje máma u toho. Děkuji jí za to. Bez podpory celé rodiny bych tuhle práci nemohla dělat.

Máš nějakou oblíbenou činnost na úřadu? Co tě nejvíc baví?

Když bych mohla srovnat ta dvě předcházející volební období, to první v kulturní komisi a to druhé jako místostarostka, tak určitě nejvíc mě těšila práce s dětmi. Práce místostarostky je spíš běžná administrativa kolem úřadu. Shánění dotací je spíš moje parketa, a naše rozdělení, jak ty říkáš:

„Sháněj peníze, já budu stavět“ je myslím dobrá souhra. Samozřejmě k mojí práci patří např. i to, jestli máme revizi na dětské hřiště, jak třídíme odpady, jak funguje čistírna ve statku, proč protéká záchod v obecním bytě, proč netopí topení. Minulý týden jsme například museli odvézt do útulku dva psy, protože majitel nebyl schopen se o ně postarat a samozřejmě spousta dalších věcí potřebných k běžnému chodu obce.

Co se tě naopak mrzí a co se ti nelíbí na tvé práci.

Samozřejmě stejně jako ty, i já mám radost z každé opravené silnice, nové zastávky a hezkých fasád. Vím velmi dobře, jak je těžké získat pro naši obec finanční prostředky na tyto akce.

Na druhou stranu je mi líto, když přijdu do autobusové zastávky a na zemi jsou nedopalky od cigaret, otlučené zdi a otisky od bot, na zemi papírky i přesto, že jsou tu dva odpadkové koše. Určitě to není moc dobrá vizitka naší obce. Nechápu, proč mám skoro dospělým lidem vysvětlovat, jak se tu mají chovat. Mě to taky není moc příjemné. Určitě by to nemělo být lhostejné jejich rodičům.

Na druhou stranu si říkám, že s čímkoliv za námi přijdou, mají u nás plnou podporu. Proč to tedy nemůže být i obráceně? Zastávku jsme nechali vymalovat a na jaře namontujeme stojany na kola. Snad se situacelepší.

V čem vidíš smysl práce pro obec ?

Stejně jako ty jsem Dobříňák, takže mi není jedno, co se děje v naší obci.

Cítíš, že jako žena máš plnohodnotné postavení na úřadě a u lidí?

Nevím, jak je tomu v jiných zastupitelstvech, ale u nás s tím rozhodně problémy nemáme.

O tom svědčí i ten fakt, že máme v devítičlenném zastupitelstvu pět žen.

Ženy některé situace řeší jinak než muži. Nemají tak horkou hlavu. V posledních letech se postavení žen hodně změnilo, ale určitě je ještě spousta mužů, kteří si myslí, že žena patří pouze k dětem a vařečce.

Na závěr otázka jako vždy. Co bys udělala jako první, kdybys byla starostou? Taky by to byl kulturní dům?

V současné době bude pro naši obec asi nejdůležitější vybudování čistírny odpadních vod.

Jak sám víš, zatím řešíme majetkoprávní vztahy na pozemky a pak necháme vypracovat projekt.

Čeká nás ještě oprava dvou posledních komunikací a zbývajících 4 bytů v Zátíší.

Kulturní dům se určitě odsune ještě hodně daleko. Snad tam budeme jednou chodit

na posezení pro důchodce, až zestárneme. Mít mezi sebou dobré mezilidské vztahy se dá

určitě i bez kulturního domu. A to se nám v naší obci daří.

Otázky kladl Miroslav Kvintus

Volební sliby

„BUDU PRO VÁS PRACOVAT“

Jistě jste si všimli velkého nápisu na plotě masokombinátu u kruhového objezdu. Byl na něm vyobrazen před parlamentními volbami letošního roku náš přední politik Jiří Paroubek. Pod jeho nadživotním portrétem byl nápis asi v tomto smyslu: „Budu pro vás pracovat“ Těmito slogany si chtějí naši politici získat naše hlasy a přízeň. Na oplátku od nich očekáváme splnění předvolebních slibů.

Každý den při jízdě do práce mi padl zrak ne ani tak na portrét, jako na tento nápis. Jak asi si to ten pán představuje, že bude pro mě pracovat. Třeba myslel na celou Dobříň, nebo jen na ten masokombinát, na jehož plot napsal ten nápis?

...každý den stejný nápis, stejná myšlenka Ptám se kolegy v práci, zda-li zná odpověď, jakto ten pán chce asi realizovat ...nevěděl. Zapnul jsem tedy internet a hledám WWW...adresu a tel. číslo toho pána. Ha..., tady je a už sahám po telefonu...crrr, halo, kdo tam? Tady je vrátnice „Lidový dům“.

„Prosím pana Paroubka,“ ...“ není tady“

„tak někoho jiného“ ...“nikdo tady není“

„Jak to, že tam nikdo není, když je Vás téměř nadpoloviční většina?“ ...“no, není a já za chvíli jdu domů, mám toho dnes až ...“

„jedině tiskový mluvčí, ten tu je, chcete spojit?“ ...“Jo, buďte tak laskav“

crrr “halo kdo tam ...“tady tiskový mluvčí“ co si přejete“

„jeden pán od Vás nám napsal na plot nápis, „Budu pro Vás pracovat“, chtěl bych vědět jak to myslel, něco bych potřeboval...“

ticho ... “to myslíte vážně?“

„no, ano, to bych nevolal“ Začali jsme se docela dobře bavit, trochu i smát a když jsme

si vyměnili několik zdvořilostních vět, tak povídá:

„Hele, to bylo přece jen na volby...“

Škoda, že takový rozhovor nebyl zaznamenán, aby mi to někdo věřil mimo mého kolegy v práci, který zmateně kroutil hlavou, ...“jak je to vůbec? A jak mě to mohlo napadnout někam volat... „,

-mk-

ZKUŠENOSTI, ODVAHA MĚNIT“

Zvoní telefon, crrr „prosím tady starosta obce Dobříň Kvintus“

...tady sekretářka pana Alexandra Vondry, mohu se na něco zeptat?“ „Jistě“

„Pan Vondra by chtěl navštívit Vaši obec, bylo by to možné?“

„ Jistě, nikoho jsme nikdy nevyhnali, ale budu mu muset stačit jen já, protože svolávat celou ves ...se mi moc nezdá“

Asi do týdne se měla uskutečnit tato návštěva. Čekal jsem v našich skrovných podmínkách na obecním úřadu. Přijela obyčejná, myslím, že škodovka a z ní vystoupil pan Vondra a paní, co zařizovala toto setkání. Pana Vondru jsem do té doby nikdy neviděl, jen jsem věděl, že se pohyboval v úzkém kruhu kolem bývalého prezidenta Václava Havla a posléze reprezentoval naši zemi ve Spojených státech amerických. Nyní kandiduje na senátora. Na pohled úplně obyčejný člověk. Trochu při těle, s brýlemi, unavený, nastydělý a ochraptělý a asi silný kuřák.

„Přišel jsem si s vámi povídat.“ Na kartičce měl svůj obrázek a pod ním volební slogan: „Váš názor беру vážně: Chci mu naslouchat.“ „Dobrý tak poslouvej..“ říkal jsem si potichu. Hovořili jsem spolu zhruba ve dvou oblastech. Nejprve o naší práci v obci, prohlédl si naše Zátíší.. moc se mu líbilo. A druhý okruh se týkal jeho práce a jeho budoucího poslání.

Začal jsem tím, že jej známe jako politika, který má zatím čistý štít, že je prvním politikem, který navštívil naši obec, přestože jsem pozval již dva. „Koho,“ ptá se. Pana hejtmana a pana prezidenta. Hejtman odmítl způsobem, na který nezapomenu a prezident

napsal moc hezký dopis, ale s tím, že je moc zaneprázdněný.

Dále říkám: „Pane Vondro, nešlo by do té politiky vnést trochu slušnosti? Schopnost omluvit se, projevit úctu v partnerských vztazích, oživit slovo pokora a úcta?“

„Zkuste to, budete třeba první, neboť směr, který reprezentuje naše politické spektrum, není dobrý. My to tak ve vsi neděláme. Já jsem starosta se vši úctou ve službě pro všechny. Katolíky, komunisty, ateisty, občanské demokraty. Mám je všechny stejně rád a společně jsme postavili a ještě postavíme nevídané věci.... „

Ptám se jej: „Jak jste vychovával svoje děti... poděkuj, omluv se, rozděl se, slušně pozdrav....“

„...a když jednáme jako velcí, tak kde je to, co jsem učil děti? To to platí jen pro ně?“

Mlčení. Pořád si něco psal a jeho sekretářka také.

Pak jsem mu ukázal naše vánoční plakáty, vysvětloval jsem mu, co znamená náš obecní znak, co znamenají naše nápisy na plakátu „Děkuji a přeji ti“ a „Můj domov“ A zmínil jsem se, že i letos bude nový plakát. Bude se jmenovat „Dříve a dnes“ a že smysl toho názvu není úžas nad tím, jak jsme zestárli, ale jeho smyslem je ochota něco změnit. Změnit nejen svoji fasádu na domu, změnit naši ulici, ale zejména ochota změnit něco ve svém životě. Ochota změnit něco ve svém chování, ochota změnit něco ve vztahu k těm kolem nás....

„Kdo vám to vymýšlí tyhle nápisy?“ ptá se pan Vondra. „To si děláme sami a naše grafička nám k tomu udělá obrázky, které vyjadřují tuto myšlenku.“ Pořád si něco psal...

Pak jsme se rozloučili. On slovy: „Víte, jak jste mluvil o tom, že nikdo k Vám do vsi nepřišel. Tak prosím, pozvěte mě, já přijedu určitě. Víte, já jsem měl dnes moc těžký den... Sem k vám jsem přijel na závěr dne a netušil jsem, co povzbuzujícího mě čeká.“

(Ten den pan Kalousek, šéf lidovců, nabídl spolupráci s levicí a posléze odstoupil z vedení KDU.)

„To, co jsem dnes viděl a slyšel, je hodně jiné, než slyším na své cestě po

Litoměřicku a Slánsku. Děkuji.“ Většinou starostové vzdychají, co by chtěli a nemohou, jak to, či ono jim brání...“

Já jsem se rozloučil slovy, ať zkusí jít jinou cestou. Jedině tak si může sáhnout na tu nejvyšší metu.

Příběh nekončí....

Za několik málo dní, možná do 14 dnů se začaly opět vylepovat plakáty. Jdu po Lovosicích, hle, vidím přelud: Vondra na plakátu asi 10m dlouhý a pod tím upravená myšlenka, o které jsme spolu mluvili.

Já použil větu: „Ochota něco změnit.“ Na plakátu bylo uvedeno „Odvaha měnit.“ Ať už je to jak chce, kdo se kým inspiroval, moc by mě těšilo, kdyby náš rozhovor ovlivnil jednání a chování nynějšího pana senátora a ministra zahraničních věcí pana Alexandra Vondry a opravdu se začalo kolem nás něco měnit. Začneme každý u sebe. Třeba také tím vyhraje svůj život, nebo senátní volby.

-mk-

Balónková soutěž pro děti a nakonec pro všechny

Všechny akce pro děti jsou krásné ne v tom, jak důmyslně to či ono bylo zorganizováno, ale jsou krásné v rozzářených očích těch nejmenších. Jejich upřímná radost z čehokoliv, co jim rodiče a naše obec ze svého času věnuje.

Vypouštět heliem naplněné balóny.... to bychom mohli zkusit. Nejsme první, kdo toto vyzkoušel. Nedávno spadl do naší obce balónek s cedulkou, kde byla adresa malého chlapce z Německa. Odepsali jsme mu. Druhý případ se stal jednomu chlapci, který na výletě v Jizerských horách našel balónek, který přiletěl z Anglie – tehdy ještě přes železnou oponu.

Proč pouštět lidi, zejména děti, balóny s adresami? Přemýšlím nad tím a hledám určitou symboliku. Možná že chtějí, aby jim někdo na adresu, kterou posílají, odpověděl. Chtějí navázat kontakt,

přátelství a určité vztahy. V den, kdy jsme tyto balónky vypouštěli, se konaly volby do Parlamentu ČR. Vzpomínáte? Nenávistné projevy, urážky, zpřetrhaná přátelství, které budou mít dalekosáhlé následky. Kdyby šli raději politikové poslat balónky – nevyrobět nepřátelství, ale naopak přátelství.

Dohodli jsme se s dětmi, že kdykoliv se budou dospělí hádat (jako tehdy za totality, kdy děti z Anglie nemohly jezdit k nám a my k nim), když všichni u nás budou vykopávat nenávist a bojovat o moc, my budeme vypouštět balónky přátelství.

Dodnes evidujeme každý balónek, který se poštou vrátil. Z 200 vypuštěných balónků se vrátily 4. První z Liběchova, druhý od hradu Karlštejn, třetí od Příbrami a čtvrtý – věřte nebo ne, z Kalifornie, Palm Beach, USA. Ovšem, že balónek nedoletěl do USA, ale jen do Švýcarska, kde jej našel malý 5letý chlapec z rodiny Michaelsových a odvezl jej domů. Jeho rodiče nám odepsali a my zase jim. Bude mít navázané přátelství pokračování?

-mk-

Výprava na Jalovčiny

(poznej svůj kraj, studánku, Kalešov, Jezero a nejmilejší místo)

V obrazové kronice obce jsou fotky velmi staré a na jedné z nich je poznámka: „Výlet na Jalovčiny“.

Proč ho nezopakovat? Přiznejme si, byli jste všichni u studánky na Kalešově?

Malý výlet, který se uskutečnil 18. června, byl určen pro všechny věkové kategorie. Cesta byla předem upravena, aby mohli všichni bezpečně projít. Trasa byla rozdělena na zastávky s krátkými výklady o historii a zajímavostmi, které víme o našem kraji..

Z Dobříně jsme vyšli na hráz šterkopískovny, kde byla první zastávka.

1. Holcim, povídání o těžbě a plánech firmy

2. Obora Jezero, popis obory, jak Jezero vzniklo, kdo byl majitelem, kolik mělo zvěře, ...
3. Kolem srubu Bumbálka
4. Kolumbárium Bedřicha Gabriela z Bechlína.
5. K Jezírku
6. Jalovčiny
7. Nerudova stezka
8. U studánky – ochutnávka pramenité vody
9. Nejmilejší místo – nádherný pohled na údolí Kalešova
10. Dárek p.Urbanové – obecní tričko se znakem k narozeninám, které právě v tom týdnu slavila

-mk-

Našim rodičům o jejich dětech

Celý rok, ale zejména o prázdninách, máme kolem sebe naše děti. Od mimin v kočárku, do kterých nakukujeme a děláme na ně : budliky, budliky, až po ty téměř dospělé. . Rádi potkáváme rodiče na procházce s předškolními : no, ty jsi celý táta,... ty jsi vyrostl, Fanouši! Ty nám ještě moc nevadí. Jenže jak je to dál? Pak začnou jezdit na kole, sem tam se motají bez dozoru mezi auty, jezdí dokonce i po chodnících, kolo prásknou na zem, kde jim to vyjde no, „to už by je měl někdo napomenout!“. Větší - bez řidičáku - už zkouší nějakou motorku. Nejlépe je výfuk pěkně „vykuchat“, ať to pěkně prdí... a my nemůžeme slyšet vlastního slova. Jsou tu také i děvčata, pozor na ně, vyrostla nám jako nejkrásnější kvítky ... kluci to právě zjistili. Je třeba je zatahat za vlasy, svézt na motorce nebo věčně nějak mučit, jen ať hodně piští, to je ono.... . Nebo získat první polibek. Tak, to už je moc! Zrovna pod našimi okny. Nejdřív je první odvážlivec slušně napomeno ale nic ...ono to nebylo ani slyšet. Mávneme rukou s různými komentáři, kam to lidstvo spěje...

Večer, když ti menší už jsou doma, větší přece jen vydrží déle. Netušíme, kdo je naučil kouřit, když ze zastupitelů obce nikdo nekouří. Že by je to učil učitel ve škole? Možná měli výuku kouření, nebo, že by rodiče? Já fakt nevím. Házíte doma vajgly na koberec nebo máte popelník? To jsou hloupé otázky. Mají nás vyprovokovat k změně našeho jednání. Jakým jsme příkladem pro naše děti? Když je vyženete z vlakového nádraží, přestěhují se do čekárny autobusové zastávky. Když je vyženete odtud, objevíte je v Zátiší na podiu – tam taky nesmí, kam tedy mají jít. Vyřešili to po svém, našli si starý studený sklep pod železniční zastávkou a tam jim konečně dospělí dají pokoj. Tak, a teď máme pokoj!

To je vážení rodiče, nevyjímaje zastupitelů a starosty, špatně. Děti jsou to nejčennější, co v obci máme. Obec nemůže nahradit výchovu dětí v rodině, to je povinností rodičů. Obec může doplnit jen to, co v rodině nelze realizovat. Je Vám jistě dobře znám náš program s dětmi.

Postavili jsme krásné hřiště, kde se sportuje, odpočívá a baví, ale nekouří a nepije alkohol.

Realizujeme bezpočet akcí pro děti a mládež, děkujeme všem, kteří pracují v tomto programu.

Uvědomujeme si, že upoutat pozornost těch nejstarších, je nadmíru složité. Po dlouhou řadu let se nám to nedařilo. Jak na to? Doposud jsme jim totiž nabízeli programy my. Ale to bylo z našeho pohledu, to nebylo ono. Letos jsme jim začali více naslouchat. Nejprve to chce být jejich kamarád – pokud nejsme, moc nám neřeknou. Potom přijdou s nápady - od bláznivých - po velmi dobré.

Tyto jejich nápady se letos podařilo zrealizovat. Vše je z jejich hlavy, sami si to řídí a sami organizují, jen od nás potřebují podporu. A je jedno, jestli jim půjčíte loď, hasičárnu, počítače, svůj čas, ... apod.

Za minulého režimu jsme byli pod Roudnicí. Nepamatuji si, že by se někdo mimo školu a rodinu dětem věnoval. Když

jsme získali svoji obecní samostatnost, zdědili jsme mimo všudypřítomného nepořádku i partu nezbedných dětí. Ony pořádaly noční výpravy, kdy ničily, co jim přišlo pod ruku. Ploty, značky, čekárny. Alkohol nosily ne potajmu v tašce, ale po basách na své srazy. Množily se útoky proti starým občanům, docházelo i ke rvačkám. Ta nejhorší skončila zlomenou nohou. Drážní policie – tehdy OSŽ i Česká policie byly v naší obci neustále. Několikrát jsem viděl i nezletilého odvážet na policii. Kdybych u toho nebyl, nedovolil bych si o tom psát. Společně s Vámi se nám podařilo vychovat novou generaci – 17letí dnes – tehdy se narodili a jsou úplně jiní. To mi věřte.

-mk-

Noví vodáci v Dobříni

Naše stanice civilní obrany, „hasičárna“, je vybavena dvěma laminátovými pramicemi. Několik našich občanů vlastní i laminátové kanoe. ... tak, proč je nevyužít?

„Vybudujeme loděnici“ navrhuje Jiří Zajíc, znalý vodák a trenér vodních sportů. Snad to také někdy může být, ale zatím zorganizujeme jednodenní výlet na řeku. To je jedno kam, třeba Labe, ale odkud? Vždyť je zvýšená hladina, teče to rychle, říká Šárka Mrázková (nebyla ještě na vodě). Jenže pravý vodák se neleká a nebojí se vody. Vodáci s humorem říkají „ideální je, pokud máme vodu nad sebou (děšť) i pod sebou. Voda skýtá krásné výlety a zážitky, ale je nutné dodržet určitou kázeň a disciplínu. Doporučuji všem nastávajícím manželům týdenní výlet po řece. Tam každý pozná, kdo je líný sekat dřevo na oheň nebo ochotný vytáhnout druhého z vody, nosit bagáž přes jezy nebo se rozdělit o suché prádlo.

Takovým dnem, kdy jsme se sbalili a vyrazili, byl 13. srpen. Za pomoci ochotných lidí z naší obce, pana Trojana, manželů Hanzlíkových, Míry Bartoše, kteří nám půjčili loď, nebo pomohli s transportem lodí, se naše výprava

s dvěma pramicemi a šesti kanoemi vydala na soutok Labe s Vltavou. Tady byl náš začátek. Podmínkou tohoto experimentu byl písemný souhlas rodičů nezletilých dětí a povinné vybavení plovacími vestami. Na prvním z 23 km předvedl Jiří Zajíc možné způsoby ovládnání lodě – opravdu to umí. Důležitá výbava vodáka je atraktivní oblečení, zejména klobouk a vše poctivě uložené do nepromokavých pytlů nebo sudů. Neméně důležitá je hantýrka vodáků. Každý vodák ví, co je to: „se udělat, cvaknout, otočit, každý ví, co je to háček a kotrčák“.

A různé vodácké pokřiky. Nejdůležitější však je vodácký křest a slib Čochtanovi a patronovi vodáků.

Při zvýšené hladině řeky Labe cesta rychle ubíhala. Pro každého z výpravy byly největšími zážitky průjezd komorami, Dolními Beřkovicemi, Račicemi, prohlídka jezu v Račicích a jezu ve Štětí. Přestože naše výprava byla smíšená, dospělí i mládež, celá se

plavila pohromadě. Na ukončení plavby byla rozdána 3 trička se znakem obce Dobříň. První - jediné ženě, matce Veronice Kolářové za statečnost. Druhé - vodákovi, který dosáhl břehu v cíli plavby Tondovi Kolářovi a nakonec třetí - Petru Skřivánkovi za to, že ho všichni zlobili, dokonce mu na chvíli vyskakovali z lodi a nechali ho na pramici samotného a on jim musel řádně vynadat. Také proto, že není zdatným plavcem, překonal strach z houpající se lodi a s bezpečnou vestou s píšťalkou, dokončil řádně vyhladovělý celou plavbu. Na břehu hned hlásil:

“ Mámo, dneska mi bude večer chutnat!“

Když byl vidět břeh naší rodné vísky dívám se, na břehu je spousta lidí ... co tam dělají? Co se stalo?

Šárka Mrázková vyhlásila místním rozhlasem „Už jedou!“ ... asi něco jako v seriálu Slunce, seno,.... Na břehu nás čekaly uvítací zástupy, vlála obecní vlajka se symboly naší „obce“. Uvítací výbor - p. Stolinová, Barčíková, Hanzlíková - v různých oděvech (vodník a pod.) nás přivítal chlebem a solí. Dostal jsem

vavřínový věnec slávy a bílou tuniku. S tak hezkým přivítáním jsme opravdu nepočítali. Bylo to velmi milé. Překvapili jste nás, děkujeme.

Na příští výpravu zveme všechny bez rozdílu věku a zkušeností vodáka.

-mk-

Mladí mladým

„Můžeme si půjčit „hasičárnu? My tam budeme hrát na počítačích!“

S tímto nápadem přišla letos naše mládež. První taková akce proběhla počátkem prázdnin, celá v jejich režii. Pronájem hasičárny má svoje přesná pravidla a také to něco stojí. Pokud má tato akce výchovné poslání a je organizována naší obcí, jsou z toho značné výhody, ale i povinnosti. Hlavní organizátoři, Tomáš Petrželka, Lukáš Barčík a Tomáš Pechar, který je na prázdninách u Gabrielů, sestavili docela zajímavý program. V pátek provedli výuku malých i velkých na základních programech WORD, EXCEL, rozebrali počítač, co v něm je a s pomocí datového projektoru (obecního) všechny informace promítali na plátno. Akce se mi líbila a tak jsem kontaktoval reportéry z Dnešního Litoměřicka, kteří s organizátory udělali krátký rozhovor. Celá akce byla podporována nejen naší obcí, ale i roudnickou firmou Autocont s.r.o. Pan Žižka zapůjčil mladým technické vybavení a sám se zúčastnil výuky. Nejen učení, ale i zábava byla v plánu. V sobotu a v neděli pak na počítačích pěkně pařili.

-mk-

Dopis starostovi

Vážený pane starosto,

Dlouho jsem přemýšlela, jak někomu kompetentnímu sdělit to, čeho jsem byla svědkem minulý týden v Dobříni, V Zátíší. Bohužel, neznám lepší cestu, než dopis adresovaný Vám.

Byla jsem navštívit svoji kamarádku, která zde bydlí. Na podiu bylo asi patnáct dětí a mládeže z Dobříň. Část jich seděla nebo chodila na zídkách a zábradlí pódia a

druzí se je snažili srazit tak, že s rozběhem nakopávali do zdi a zábradlí.

Zábradlí praskalo a všichni měli ohromnou legraci z toho, jak se otisky zabláčených bot krásně vyjímají na žluté zdi pódia. Křik a řev, které tato zábava našich znuřených dětí provázely, byly ohlušující. Jak jsem zjistila od své kamarádky – je tato činnost naší mládeže V Zátíší na denním pořádku zhruba od 13 hodin někdy až do půlnoci. Je zvláštní, že mezi touto mládeží byli i starší 18 let – plně právně odpovědní lidé – a přesto se též velmi dobře bavili.

Při své cestě zpět jsem si pódium, které jsme před třemi lety s takovou slávou a hrdostí otevírali, prohlédla. Je v podstatě zničené, tak jako naše autobusová zastávka. Okopané zdi, omlácené rohy, rozviklané zábradlí, stopy bot od chůze po zídkách atd. atd. Lavičky pod pódium na tom nejsou o nic lépe. Šikovně umístěná lavička, na kterou teče voda ze střechy pódia je na tom nejhůře. Nechápu, jak ji mohl někdo sem dát.

O této situaci však jistě víte. To není nic nového. Co mne však děsí, je, až se někomu podaří svého kamaráda ze zídky nebo zábradlí pódia skutečně srazit. Pochybuji, že pád z více jak dvoumetrové výšky – v podstatě na hlavu – může někdo přežít. Pod pódium je jen betonová dlažba, nebo šikovně umístěné lavičky, které jsou v případě pádu snad ještě horší.

Na pódium se prý jezdí na bruslích, na prknech, na kolech. Děti se zde honí, pošťuchují a jak jsem slyšela od jednoho chlapce, prý již dva pády zde byly – našťastí jen z rampy – a jen s naraženými žebry a kostrčí.

Jak jsem zjistila, podle zákona je majitel nemovitosti / pozemku (v tomto případě obec / obecní úřad) plně odpovědný za vstup a za bezpečnost všech povolaných – ale i nepovolaných osob. Majitel je povinen zabezpečit tyto objekty proti vstupu nepovolaných osob a je plně zodpovědný za jejich bezpečnost ve svých objektech.

V případě, že se stane jakýkoliv úraz – bude majitel objektu = obec, stíhán, pro nezabezpečení vstupu do objektu. Podle zákona – je tento objekt – naše pódium – nejen nezabezpečen – ale vstup veškeré mládeže a dětí je zde v podstatě povolen – tolerován a v případě jakéhokoliv úrazu a vyšetřování policií nebo pojišťovnou to bude veliký problém. V případě smrtelného úrazu nebo úrazu s trvalými následky bude obec platit veškeré náklady, které mohou být až v desítkách milionů.

Tento zákon je platný mnoho let a v televizi jsme sledovali, jak z měst a vesnic mizí „nevinné dětské prolézačky“ právě z důvodů možných úrazů dětí a především zodpovědnosti jejich majitelů. Zde v Dobříni máme krásné pódium, které však v 95% slouží jen jako „prolézačka pro děti a mládež“. Nejsem žádný odborník na bezpečnost, ale na tomto pódium bych sama napočítala mnoho porušení bezpečnostních předpisů, které platí pro dospělé – ale tady si hrají děti od 3. let.

Opravdu se velmi obávám, že nějaký úraz a lidská tragedie je zde jen otázka času. Dva malé úrazy již zde byly – ten třetí – tragický – jak jsem sama na vlastní oči viděla – se může stát každý den, především nyní v době prázdnin.

Pane starosto, zvažte, prosím, můj dopis, který píšu proto, že mi záleží na této obci, na lidech, kteří zde bydlí a především na jejich dětech. Věřím, že většina rodičů ani neví, jak si jejich děti hrají. Možná, že by nebylo špatné tento dopis, nebo jeho část otisknout v Obecních novinách.

Děkuji d.b.

Majitel BMW má potíže

9.1.2006 přijelo před obecní úřad BMW, majitel vyřizoval své záležitosti na našem úřadu. Zamkl auto a část osvětlení vozu nechal svítit. Během jednání na dveře úřadu zaklepal jeden občan : Prosím, nezlobte se, že ruším, ale zapomenuli jste zhasit světla ... já jen aby se Vám nevybila baterka.

„To je dobrý, to musí něco vydržet, to má svítit“, říká majitel BMW.

Za chvíli další občan : „Hele, svítí Vám tam auto“,

„... to je dobrý,“ říká majitel a dále tomu nevěnuje pozornost.

Za chvíli další občan ... „víte o tom, že Vám venku svítí auto?“

„ Jo, víme, říkáme všichni společně s majitelem BMW.

Asi za 30 minut ... „Hele svítíš, říká Jirka Hanzlík

“Jo, já vím“ a s jistým úsměvem i podrážděním za neustálé připomínky k svícení, tomuto občanovi odpovídá majitel BMW.

No, a jak to dopadlo ? Ukončili jsme jednání, podali si ruce a majitel BMW odešel. Asi po 5 minutách slyšíme nějaký pohyb kolem BMW, bouchání dveří tohoto vozu. Za chvíli vrznou dveře a nesměle se otvírají.... vchází majitel „dokonalého vozu.“

„Hele, čí je ta škodovka venku, nemohl bych se připojit kabely? Já mám vybitou baterii. -mk-

Zaniknou vánoční koncerty?

Přiznávám se, že vždy bylo mým snem uspořádat ve vsi vánoční koncert. Vždy jsem záviděl těm, kteří toto praktikují.

V roce 2002 atmosféra po povodni tomu pomohla. Tehdy, spontánně jsme uspořádali koncert v Horově ulici. Ne na podiu, ale na chodníku. Ve skromných podmínkách spolu s Markem a Lenkou Vávrovými zazněly poprvé vánoční melodie a nám tekly slzy dojetím. Ta hrozná věc - povodeň - je za námi. Nedbali jsme na to, že den před tím přšlo a co když zítra taky bude pršet. Pan Zajíc měl strach o své reproduktory... Rok poté jsme to stejné zopakovali. Ale to jsme již stáli na krásném podiu v Zátíší. Další rok Vánoce přivítala skupina „Happy day Quintet“ s Ditou Hořínkovou. Byl také vytištěn první plakát. Rok na to další plakát a další koncert skupiny „Pětník“. Doposud se nám problémy vyhýbaly.

Letos tomu bylo trochu jinak. Již od jara se snažíme kontaktovat nějaké zpěváky. Využíváme svých známých a známé Vašich známých...Je jich docela hodně a jejich nabídka není vyčerpána. Jsou mezi nimi opravdu umělci, za které se nestydí ani Praha...

JENŽEje v tom vždy háček.

„ Ano my přijedeme a rádi...“slýchám, „bude to ale venku na podiu.“ticho, bude to 23..12...ticho... Hele, to my nemůžeme, bojíme se zimy, nastydneme, termín je nevhodný, hudební nástroje nehrají v mraze, co když bude pršet.... Nemáme v repertoáru koledy. Přijedeme, až budete mít ten kulturní dům.“

„Chápu, chápu“ odpovídám.

Tak to je pěkný....to tam budeme muset asi s Šárkou zpívat sami....

Na jednu z obecních akcí, myslím, že to byl Dětský den, se přijel podívat i Pavel Červený a rodinou. Znáte jej dobře. Pochází z Dobříně a myslím, že k nám má velmi dobrý vztah. „

Tak co děláš...“ ptám se.

„Ale, mám stavební firmu a podnikám.“

„ A co zpívání?“

„No pořád někde hrajeme se skupinou Vynález zkázy. Jen u nás ve vsi o nás nemá starostka zájem... U vás je to jiné, vy si svých lidí vážíte, a mohou všechno.“

„...A nechtěl bys uspořádat vánoční koncert u nás v Dobříni? „

A tak to vše začalo. On se zeptal svých kolegů ve skupině..souhlasili. Pak si ale říkám, jak mohou „bigbíťáci“ zpívat vánoční koledy? Co na to starší lidé, třeba moji rodiče. Když jsem to přednesl v zastupitelstvu, nebo některým lidem z hudebního prostředí, nevěřili, že je spolehnouti na tuto kapelu, nebo že není dost vhodná na klidnou vánoční hudbu.

Ale vždyť je mnoho kapel, které zpívají i vánoční koledy a ne ve stylu, jak jsme zvyklí, ale po svém...tak proč to nezkusit? Náš koncert nemá jen poslání poslechnout si vánoční melodie. Je to příležitost být spolu, něco si říci, někomu poděkovat, dát příležitost i dětem a nadchnout se navzájem pro společnou práci na příští rok. Udržet

dobré vztahy, podat si ruce a smazat případná nedorozumění. To je hlavní poslání.

Jednou mi jedna paní řekla, že koncert byl sice dobrý, ale málo vánoční. „...málo vánoční...“ zní mi v uších už hodně dlouho. Uvědomte si, že všechny hudební skupiny mají svůj repertoár, který se pracně naučí, doslova nadřou po večerech a pak s tím programem vystupují třeba celý rok, než nacvičí nový program. Není skupina, která by trénovala vánoční koledy a odzpívala je 1x 23.12. A co potom? Myslíte, že třeba v červnu by si tento program někdo objednal? Skupiny vždy žádají úhradu, dnes již nikdo nezpívá zadarmo. Něco stojí doprava, amortizace aparatury, a něco musí vydělat, aby měli z čeho žít.

Obávám se, abychom vždy našli ochotné zpěváky, kteří by pro nás rádi zpívali. Nepohrdneme žádnou radou a spoluprací s vámi. Budeme velmi rádi, když nám pomůžete vytvořit opravdu „hodně vánoční atmosféru.

Letos nám při nácvičku vystoupení s dětmi pomáhá paní Hanka Němcová (učitelka). Již předem jí za tuto službu děkuji jakož i všem, kteří se jakýmkoliv způsobem podílejí na programu.

Přeji vám hezký zážitek z letošního vánočního koncertu. Přijďte a jako vždy připomínám: „Nehleďte na parádu, obujte si zejména teplé boty, teplé ponožky a teplé oblečení, ať s námi vydržíte do konce. My zase připravíme něco teplého dovnitř... Můžete si přinést prskavky, ne dělobuchy, poučte, prosím, své děti. Koncert je naše největší slavnost v roce, není to Silvestr.

-mk-

Obec Dobříň si vás dovoluje pozvat na
5.vánoční koncert s vystoupením
Pavla Červeného se skupinou
VYNÁLEZ ZKÁZY
Koncert se koná 23.12.2006
od 17.00 v Zátíší, Dobříň

**Informace o probíhající výstavbě
14 RD**

Na jaře letošního roku jsme dokončili výstavbu inženýrské sítě a silnice pro 14 nových rodinných domů. Úspěšná kolaudace silnice, plynovodu, vodovodu, dešťové a splaškové kanalizace včetně čistírny odpadních vod, osvětlení energetiky a telefonů však proběhla až v druhé polovině roku 2006. K tomu však bylo nutné ke každému objektu doložit všechny doklady a vyřešit vztahy se správci jednotlivých sítí. Je to vodárna, plynárna, energetika a správce telefonů, včetně všech smluvních vztahů s věcnými břemeny. Ke všemu se nám do toho zapletly vztahy s Ministerstvem pro místní rozvoj, od kterého jsme čerpali prostředky na část komunikace. O tom se zmiňuji jen proto, že stavba byla prakticky hotova již na jaře 2006 a pak do podzimu se jakoby nic nedělo. Věřte, že něco postavit je jednodušší, než zkolaudovat a uzavřít dotaci. Do toho také přišly volby do parlamentu, což pro leckterého pracovníka na ministerstvu znamená změnu postu a tím pádem zdržení při vyřízení záležitosti naší obce. Sebekriticky také musíme přiznat, že ani my nejsme dokonalí, a tak když se to vše sečte, k odprodeji parcel pro nové domy došlo až na podzim. Stavebníci, odkázaní na čerpání z hypotečního úvěru, tím pádem nemohli zahájit stavbu v letních měsících. Mohli však na základě smlouvy budoucí, kterou jsme s nimi uzavřeli, pracovat na prováděcím projektu a stavebním povolení. To se také podařilo a tak díky milosrdnému podzimu a můžeme již říci i zimě, jako houby po dešti začaly růst nové domy a to takovou rychlostí, že snad všichni budou moci bydlet již příští rok. Moc bychom Vám to přáli.

Nyní se krátce zmíním o tom, zda-li se záměr daný územním rozhodnutím a prováděcím projektem se daří plnit. Stavebníci mají povinnost dodržet styl, který byl navržen. (Byl již popsán v minulých novinách). Cíl je jedna věc a realizace druhá. Nechceme práskat bičem nad hlavami stavebníků-musíš, musíš, nesmíš. To sice jde, zákon nám to umožňuje, ale jestli vzpomínáte na záměr výstavby a pohovory v hasičárně na samém začátku... říkal jsem:

„Chci vás nadchnout pro něco nového, levného, dostupného, aby se vám nové bydlení líbilo, abyste po takovém řešení toužili, ne k němu byli nuceni.“

K dnešnímu dni, kdy je rozestavěno 13 domů, mohu říci, že všichni se této zásady drží. Domy i garáže jsou otočeny do ulice a vytváří typickou uliční čáru, ve stylu většiny zástavby v obci. To však neznamená, že všechny domy jsou navlas stejné. Přestože jste se všichni snažili poctivě vytýčit základy, geometr se buď „utnul“, nebo zedník vykopal nesprávně základ a několik základů nesedí přesně. Co šlo opravit, jsme opravili a tím to končí. Další nepřesnosti v detailech. - Jednomu domu projektant zbytečně zúžil šířku asi o půl metru, přestože stojí na jedné z největších parcel. Problémy s tím spojené se samozřejmě dostavily v prvním patře, a proto musela být nepatrně zvýšena podzедnice. Otázkou je, zda-li taková změna neznehodnotí styl domu. Některé domy mají přesazené střechy. Návrh architekta byl, použít střechu bez přesahu. Přesah na malém domku způsobí „ztěžknutí“ malého domu. Naopak ukončení střechy, po vzoru našich otců (to je zároveň se zdívem), domek se odlehčí a bude působit, jako „vánek“ elegantním stylem. My nestavíme velké alpské domy s těžkými balkony, přes které se valí květy, ale malé české domečky s kocourem a květináčem u zápraží. Dva domy se zatím jeví, že jsou postaveny přímo vzorově. Ostatní mají mírné přesahy. Další změny mohou být ve způsobu vyřešení vstupního prostoru. Myslím, že jste každý trochu odlišný, ale to vůbec nevádí, není to hlavní prvek, který se sleduje. Zadní trakty domů jsou zcela jiné a můžete sami posoudit, zda-li jsou veliké otvory v malé ploše domu ty nejmalebnější. To záviselo na vašem přání a umění projektanta. Zde jste měli úplnou volnost, jakož i ve vnitřním interiéru. Občas slychám: „Hele, jak to, že já jsem to musel dodržet a oni ne.“ Všichni to měli dodržet. Jenže někdo to si udělal po svém. Nyní každý čeká co já na to... Poradte mi. Mám psát stížnosti na stavební úřad, nebo se s někým soudit..? To určitě nebudu, pokud nebude hrozit nějaká „katastrofa“. Myslím,

že drobné odlišnosti v těchto detailech je něco jako nechat si ušít společenský oblek každý v jiném krejčovství. Oba budou splňovat to, že nás společensky obléknou. Možná některý bude mít větší „šmrnc“ nebo vám více padne, nebo naopak. Ale pořád to bude společenský oblek. Nebude to župan na pláž. Tak je to s vašimi domy. Myslím, tak jak to je nyní postaveno, je z mého hlediska cíle dosaženo. Již nyní jsem velmi spokojen. Věřím, že se dohodnete i se sousedem na nátěrech fasády, protože třeba čtyři žluté domy vedle sebe se vám samotným nebudou líbit. Nejen že ten Váš nevyunikne, ale bude působit unyle, jako dítě po nemoci. Věřím, že i tu poslední zkoušku zvládnete. Nakonec, až budete vymýšlet oplocení zadního traktu, je vhodné se rovněž dohodnout s ostatními. To platí zejména pro domy sousedící zadním traktem do silnice. U domů sousedících s tratí je to jedno... Dobrým vzorem vám může být nové oplocení MUDr. Dufka, který jej nedávno realizoval ve vašem sousedství.

Nedávno jsem potkal dva kluky na kolech, proháněli se po nové silnici mezi vašimi domky. Povídám: „Tak co, líbí se vám nová silnice?“ Odpověděli otázkou, kdy se už přistěhují ti noví.

„Pročpak?“ ptám se .

„My se těšíme, že tu budeme mít nové kamarády. Hlavně nové holky, aby ty hlavně přišly...“

Přeji všem stavebníkům hodně trpělivosti s námi i s dodavateli, hodně moudrosti v řešení technických problémů při budování vašeho nového domova. Nenechte si vzít radost a těšte se na svůj domov. Navažte se svým sousedem dobré vztahy, budete je moc potřebovat, to mi věřte. Nejen mladí se na Vás těší, ale i my všichni. -mk-

Malovali jsme po čtyřech letech

Podium, autobusová zastávka a chodby v obytném domě v lihovarském statku byly po několika letech natolik špinavé zašlé, že bylo rozhodnuto o obnovení nátěrů. Vzhledem k tomu, že za tyto práce platíme nemalé peníze, přáli bychom si, kdyby takto čisté dlouho vydržely.